

GÜNEŞ ÇAVMASI - 1

Kendine uğramadan gitme bu dünyadan!

Yazarı: Esra van der Wiel

Editör: E. Hannan Musabaşođlu

Varoluşla saklambaç oynuyorum, şimdilik genelde sobeleniyor, nadiren sobeliyorum...
Ama kim bilebilir? Her an oyun değişebilir ve "Elim sende!" diyebilirim!

Zor zamanlarda okumak, hayatı kolay kılmak için yazmak, iyi geliyor... Güneşi ve gülüşü
unutmamalı... Bir de sardunyaları...

*cennet'e kaç dünya taşır insan?
dünya'ya kaç cennet?*

1

Güneş asansörün kapısını açmış iş merkezinin ana kapısına bakarak bekliyordu. Sade makyajı ve ciddi takımıyla, çizmelerinin tüyleri uçuşarak kendisine doğru koşturan çarpıcı renkler içindeki Handan'la bir tezat içindeydi. “Geldim geldim. Geldim işte.”

Ofislerinin bulunduğu katın düğmesine bastıktan sonra söylendi. “Ayyy ay! Bıkıyorum bazen bu herkese takılmalarından, bir öğle yemeği de bir tanıdığa rastlamadan bitse...”

“Ne yapayım ama, çevrem geniş.”

Genç kadın sesine kızgın bir ton vermeye çalışarak söylenmeye devam etti. “Hııı... İşler iyi diye uzatmıyorum, yoksa cırlarım beni biliyorsun.” Aynada kendine yandan bakarak, “Yine çok yedim ben yaaa!”

Handan gözlerini aşağı çekip burnunu yukarı kaldırdı, türlü şebeklikler yapıp kakhahalar atmaya başladı. “Şikâyeti kes, çok güzeliz çooook, bak bana, artık aman hukuk da pek sıkıcı diyenlere böyle bakacağım.”

Onun kakhahalarına Güneş de katıldı, “Mahkeme suratı bu diyorsun yani!”

Handan ellerini yüzünden çekmeden, “Hadi sen de yap, sen de...” derken asansör durup kapı açıldı ve binadaki ofislere pizza getiren çocuklardan biriyle burun buruna geldiler.

Uzun boylu genç şaşkınlıkla baktı otuzlu yaşlardaki bu iki kadına, alayla gülümseyerek geçmeleri için yol verdi. Handan ellerini yüzünden hemen çekip hiçbir şey olmamış gibi asansörden çıktı.

Büroya doğru ilerlerken Güneş kısık sesle söylendi. “Bak şu yaptığımıza Handan yaaa! Pizzacı çocuk yerine karşımıza müvekkillerden biri çıksaydı o zaman ne olacaktı? Osman Bey çıksaydı mesela?”

Handan ofisin kapısında durdu. “Osman Bey kimmiş Güneşim yaaa? Sıkma kendini bu kadar.” Ofisin önünde büyük bir kalabalık varmış gibi bir sahne selamı verdi. “Merhaba Osman Bey... Benim asıl işim tiyatroculuk da, ek iş olarak size avukatlık yapmak en büyük zevkim tabii, şimdi de rolüme çalışıyordum' derdim, ne var bunda?” Duraksadı. “Hem Osman Bey uzun eşek oynamak için poposunu ortalığa hiç böyle çıkarmadı mı sanıyorsun sen? Yoksa anasının karnından yönetim kurulu başkan koltuğuna mı zıpladı?”

Güneş gülmeye başladı. “Öyleyse şaşırmazdım... Ne zaman akıllanacaksın sen?”

“Hiçbir zaman!” dedi arkadaşı gözlerini şaşkınlıkla yapıp ofise girdiler.

İki genç avukat girişteki geniş salonda dosyalara gömülmüş çalışıyorlardı Her zaman iki dirhem bir çekirdek olan Özlem ve yazın bile ceketini çıkarmayan Ertan ile selamlaştılar.

Ofislerine geçerken Handan kendinden emin bir tavırla seslendi: “Zenucan Şirketi'nin davasıyla ilgili tüm araştırma sonuçlarını getirir misiniz yarım saat içinde? Saat dörtte toplantımız var, eksik kalmasın lütfen...”

Özlem asabi yüzüne bir gülümseme iliştip, “Tamam,” dedi başıyla onaylayarak. Duyulmayacağından emin olduktan sonra daha çok kendisiyle konuşur gibi kısık ama sinirli bir sesle söylendi. “Aman! Havalı! Sanki saklayacağım dosyayı.”

Ertan elindeki kalemi parmaklarında döndürerek canı sıkılmış bir ifadeyle önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp sordu: “Kadın ne dedi ki şimdi sana, rica etti işte?” Tekrar dosyasına döndü ve birkaç saniye sonra bakışlarını Özlem'e dikerek biraz kızgın bir ses tonuyla sözlerine devam etti. “Sanki bedava çalışıyorsun. İşe girerken bilmiyor muydun onun patron olduğunu? Aç kendi büronu memnun değilsen...” Alayla devam etti, “Üç yılda beş büro, tecrübelisin de...”

Özlem yüzünü buruşturarak cevap verdi hemen. “Aman sen de, hemen savun onu. Benim de böyle sırtımı dayayabileceğim bir ortağım olsa açmaz mıyım kendi büromu? Şans işte tamamen, bulmuşlar birbirlerini, kafaları rahat.”

Ertan yaklaşık iki yıl evvel işe başladığında Özlem'den nasıl etkilendiğini hatırladı. Akşam geç saatlere kadar beraberlerdi ve o ilk birkaç hafta Özlem öyle sevecen öyle nazikti ki, Ertan onun iç güzelliğinin dışına vurduğunu inanmıştı. Ancak sonraki haftalarda bu hoşlanma yavaş yavaş bir rahatsızlığa dönüşmüştü. Genç kadın başkalarını çekiştirmeye bayılıyordu. Başlarda tatlı bulmuştu bunu Ertan ama gitgide dedikoduların tonu sevimsizleşmişti. Genel olarak ünlü insanlardan kuzenlerine kadar geniş bir yelpazesi vardı Özlem'in, ama özellikle Handan hakkında çok fazla ileri geri konuşur olmuştü.

Güneş kumral, orta boylu, ne zayıf ne şişman, sakın bir kadındı. Uzun kıvrırcık saçlıydı. Güzeldi aslında ama dikkat çekici bir güzelliği var denemezdi, fazla vakit geçirmeden ısınamayacağınız insanlardandı. Sadece adliye gitmesi gereken günlerde takım elbise ya da benzer şeyler giyerdi. İnsanlarla ilişkisini hep belli bir mesafede tutar, bu yüzden de azıcık ürkek görünürdü. Handan ise kelimenin tam anlamıyla dikkat çekici bir kadındı, belki de bu yüzden Özlem, Güneş'ten çok Handan'ı kendine düşman seçmişti. Bir insanın hem güzel ve neşeli hem de mesleğinde başarılı olması Özlem'e kendisine yapılan bir haksızlık gibi geliyordu besbelli.

Ertan uzun gözlemlerden sonra Özlem'in yıkıcı derecede hırslı ve kıskanç bir insan olduğu sonucuna varmış ve ona olan ilgisini çabucak kaybetmişti. Yalnızca iş arkadaşı olarak ofiste bir denge sağlamaya çalışıyordu.

Şu anda olduğu gibi, bu bazen çok yorucu olabiliyordu. Zihninden hızla geçen düşüncelerle umutsuz ama yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü. “Onlar taaa üniversiteden arkadaşlar, olsun o kadar.” Onu biraz olsun düşünmeye teşvik etmek isteyerek ekledi: “Senin on yılı aşkın bir süredir görüştüğün bir arkadaşın var mı?” Özlem'in yüzünü buruşturduğunu görünce iğneleyici bir ifade takındı. “Yok, sorumu değiştiriyorum. Biriyle on hafta süresince arkadaş kalabildin mi hiç?”

Önündeki bazı dosyalara bakan Özlem homurdandı. “Tapu kayıtlarını tekrar incelemem lazım Ertan izinle, susar mısın?”

Genç adam gülümseyerek bilgisayarına döndü. “Tabii ki...”

*

Çetin, bir alışveriş merkezinde bulunan mobilya mağazasından çıktı, vitrindeki kameranın önünden geçerken şöyle bir kendine baktı. Atletik vücuduna çok güzel oturan bu cekete onca para verdiğine değmişti doğrusu. Saçlarını elleriyle düzeltip yavaş yavaş yürürken telefonunu çıkardı, rehberine girip AŞKIM yazan yere gelince arama tuşuna bastı.

*

Handan yazıcıdan dilekçe çıkarırken cep telefonunun çaldığını duyunca hemen kimin aradığına baktı. ÇETİN ismi yanıp sönmekteydi.

“Merhaba Çetin.”

“Merhaba, sonunda ulaşabildim sana, n'aber, ofiste misin?”

“Evet, yemekten şimdi geldik, senden n'aber?”

“İyiyim, eşya işini halletmeye geldim ama sensiz bakmak hiç hoşuma gitmiyor, hadi hemen gel de beraber seçelim.”

Handan gayet yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. “Çetin bugün olmaz, söylemiştim sana, önemli bir dava için toplantımız var.”

Çetin'in kızgınlığı sesine yansıdı. "Handan ne zaman halledeceğiz bu işi? Bu hafta için hep yoğun olduğunu söyledin ama adamlar istediğimiz renklere göre teslimatın bir ayı bulabileceğini söylüyorlar, zaten düğüne bir ay kalmadı mı?"

Gereksiz bulduğu bu ısrardan bunalan Handan soruyu geçiştirmeye çalıştı. "Bilemiyorum, lütfen beni sıkboğaz etme. Başka yerden bakarız sonra."

"Başka yer olmaz canım, biliyorsun."

Handan bıkkınlıkla alınca dökülen saçları toplayıp kafasını koltuğa yaslarken, "Hıı..." dedi.

Çetin duraksadı, son zamanlarda aldığı bu kısa cevapların ne anlama geldiğini biliyordu. Handan'la tartışmak zordu. Üstelerse geri çekilecek, haftalarca görüşmeyecekler ve durumu toparlamak için kendisi uğraşmak zorunda kalacaktı. Onunla evlenmeye bu kadar yaklaşmışken riske girmeye gerek yoktu. "Neyse neyse, yarın akşam Güneş'in yemeğinde ayarlarız bir gün, hadi öptüm, şimdi derse geçmem gerek." İyice keyfi kaçmıştı ve bunun sesine yansıdığını fark edince zoraki bir şekilde gülümseyip konuyu değiştirdi. "Sürprizi mahvetmedin değil mi?"

Handan bu konuşmayı bir an evvel sonlandırmak isteyerek, "İh..." dedi sakince.

"Tamam, sonra ararım seni, hoşça kal," dedi adam sevecen bir tonla.

"Sen de," deyip telefonu kapadı Handan. Düşünceliydi. Odanın diğer ucunda çalışan Güneş'e baktı, masasına yaydığı dosyalara dalmış görünüyordu.

Pencerenin önündeki koltuklardan birine gidip oturdu ve gri bulutlara dikti gözlerini.

Birkaç dakika sonra arkadaşı yanına geldi. "Hani toplantıdan önce bazı kanunları gözden geçirecektin?"

Handan omzunu silkti. "Yaparım, uzun iş değil o." Göğü incelemeyi sürdürdü.

Güneş elindeki dosyaları masasına bıraktı ve biraz merak biraz da endişeyle arkadaşının yanına dönüp karşısındaki koltuğa oturdu. Handan'ın istifini bozmadığını fark edince eğilip sehpanın üzerinden kafasını uzattı ve onun baktığı noktaya bakmaya çalışırken, "Neye bakıyorsun sen?" diye sordu gülümseyerek. "Sonunda çıkışı buldun mu yoksa?"

Genç kadın kıpırdamaksızın gülümsedi.

Üniversiteye giderlerken, bazı geceler okulda ders çalışmak için kaldıklarında, çimenlerin üzerine uzanıp kurdukları hayali hatırladı hemen: Gökyüzünde bir nokta vardı, ona 'çıkış noktası' adını vermişlerdi. Dünya'dan sıkıldıkça bu noktadan çıkıp uzayda gezinecekler ve istediklerinde geri döneceklerdi. İşte böyle saçma bir hayaldi 'çıkış noktası.' Bir ara bu konuda o kadar sık konuşur olmuşlardı ki Güneş her sınav öncesi 'çıkış noktası'ndan bahseder hale gelmişti. Handan da kızıp, "Sen bu 'çıkış noktası'nı sınavlardan kaçış noktası haline getirdin, tamamdır, nokta nokta yok," diyerek kapamıştı konuyu.

"Yok, ben gökyüzünün griliğine takıldım. Ankara çok renksiz. Sevmiyorum kışını."

Güneş sen onu beni külahıma anlat ifadesi takınarak, "Hadi hadi, geç bunları," dedi. "Daha az evvel asansörde maymunluk yapıyordun. Çetin yine ne dedi de bozdu keyfini, anlat."

"Aman, aynı şeyler, ne anlatayım?"

"Eşya meselesi mi hâlâ?"

"Evet." Omuzlarına dökülen sarı saçlarını parmağına dolamaya başlamıştı ve dudaklarını ısırıyordu.

Güneş bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Çok canın sıkılmış senin, dök bakalım kafandakileri."

"Offf... Sevdiğim adamla mı evleniyorum yoksa Çetin'in profesör arkadaşlarıyla sidik yarışında konu mankeni mi oluyorum diye düşünüyorum sadece... Politika profesörü Harun Bey'in İtalyan mobilyaları... Niye biz de ille aynı yerden almalıyız ki?"

"Yapmaaa. Adamın hoşuna gitmiş, ne var bunda, hem sen de beğendiğini söylememiş miydin?"

"Tamam da... Düğün tarihi yaklaştıkça Çetin yeni yeni huylar ediniyor." Kaşlarını kaldırdı. "Ya da bu huyları hep vardı ama ben yeni fark ediyorum."

"Ne gibi?"

Handan düşünceliydi. “Bilemiyorum... Bazen tamamen sıg bir adam olabiliyor. O bildiğimiz zarif, edebiyatçı, sevecen Çetin gidiyor yerine bambaşka biri geliyor... Tam aksi biri.”

Güneş onu dikkatli ve düşünceli bir şekilde dinliyordu. Evlilik genelde insanı, özelde ise kadını ehlileştirmekte kullanılan toplumsal anlaşmalardan biridir diye düşünürdü. Her anlaşma çıkar esasına dayandığına göre, insanın mutlu olmasını sağlayamazdı. Zaten sırf evlendiği için mutlu olan bir insana bugüne dek hiç rastlamamıştı.

Sadece duygusal ilişkiler değil, ebeveynlerimizden bakkalımıza kadar kurduğumuz tüm toplumsal ilişkiler, toplumsal tanımlamalara uymadığı oranda gerçek, gerçek olduğu için de sağlam olabilirdi ancak. Çetin evlenme teklif ettiğinde bu fikrini belirtmişti arkadaşına. Onunla değişik ortamlarda bulunmasını ve farklı durumlardaki tepkilerini gözlemlemesini istemişti sadece. Handan ona hak vermişti, çünkü Çetin’le ilişkisi iki sevgiliden çok akademik ve kültürel bir eşleşme gibiydi: Ayda birkaç kez beraber ya da arkadaşlarla gidilen tiyatro, sinema veya seminerler. “Çetin seni kültürlü ve güzel bir biblo sanıyor, serseri tarafından haberi yok,” derdi Güneş sık sık ama olaylar böyle gelişmişti. Handan Çetin’le tanıştıktan birkaç ay sonra çok yoğun bir çalışma temposuna girmişti.

Handan isyankâr bir tavırla, “Öyle açgözlü ki tüm dünya onun olsa yetmeyecek gibi...” dedi. “Benim kariyerim, onun profesörlüğü, ben-o-ben-o, eşyalarımız, mesleğimiz, elbiselerimiz, biz harikayız... Nedir bu tatminsizlik? Bu adam böyle değildi ki!” Derin bir nefes aldı. “Offf neyse... Sonra konuşuruz bunu, şu toplantıya odaklanmamız lazım şimdi.”

Aklı karışan Güneş şaşkın bir halde yerinden kalktı ve kapının arkasındaki dolaplardan birini açıp bir dosya çıkardı. “Tamam ama bak sonra uzun uzun konuşalım bunu mutlaka. Anlaştık mı?”

“Olur konuşuruz, hadi hazırlanalım.” Birkaç dakika sonra muzip bir ifadeyle ekledi: “Belki bugünkü toplantıya o da gelir.”

Güneş başını kaldırmadan saf saf sordu: “Kim?”

“Finans müdürü.”

Güneş bu kez başını kaldırıp Handan’a baktı ve sesine tiyatral bir hava verip, “Hıhı gelir eminim, bana vuruldu ya ilk görüşte,” dedi.

Handan ukala bir tavırla, “Valla ben bakışlarını yakaladım, bilirsin hiç yanılmam bu konuda. Adı neydi, Ozan mı?” diye cevapladı.

Güneş de ukala bir tavırla bu sohbeti noktalamaya karar verdi. “Sevgili ortağım... İş mi çene mi? Hazırlanacak mıyız şu toplantıya?”

Handan telaşla önündeki dosyalara döndü. “Tamam, tamam, hadi sen dosyaları incele, ben de belediye ruhsat imar mevzuatında birkaç detaya bakayım, bakalım işin içinden çıkacak bir yol bulacak mıyız?”

Güneş çalışmaya dönerken içinden güldü. Bu kız ona birini ayarlamaya çalışmaktan hiç vazgeçmeyecek miydi? Beceremiyordu işte. Kimi yemek yapamaz kimi resim, ben de ilişki yürütemiyorum, derdi. En iyisi uzak durmaktı bu işlerden, şart mıydı sanki? Tabii Handan hemen yüzüne vururdu çelişkilerini: “Rahibe misin kızım sen? Hiç düşüncelerine uyuyor mu şu hayat şeklin?” Oysa Güneş kendi içinde bir çelişki görmezdi. Sadece dikkatliydi. Kimse olmadığında onu üzecek biri de olmuyordu, bu kadar basitti. Bir gün hoşlandığı bir adama, duygudan bağımsız bakabilirse, sekse dayalı bir ilişkisi olabilirdi ama şu an değil. Böyle düşündüğü anlarda aklına hep o soru gelirdi: Peki ya aşk? Buyur! En bilindik tarihi döngülerden biri! En iyisi düşünmemektir, şart mıydı canım? Böyle de gayet memnundu hayatından.

*

Münevver Hanım odanın kapısını yavaşça açtı ve yaşlı kadının rahat bir şekilde uyuduğunu görünce sessizce kapadı. Yatağın başucundaki sehpa ilaçlarla doluydu. Parmak ucunda yürüyerek salona geçti ve masanın üstünde duran çantasını karıştırmaya başladı, bir taraftan da kısık sesle söyleniyordu. “Bir kere de elimi attığımda bulsam ya şu telefonu.”

Ayça'yı arayıp ertesi gün kendisini karşılamaya gelip gelemeyeceğini sordu ve kızının özlemden kaynaklandığını bilse de bunaltan huysuzluğunu dinledi biraz: Gelirim elbette. Kaçta? Hangi otobüsle geliyorsun? Neden hemen dönüyorsun? Halamı hastaneye tahlile sen götürmek zorunda mısın? Yorulmadın mı? Biraz dinlensen n'olur! Amcam bakamaz mı biraz halama?

Ayça'nın sakinleştiğini hissedince telefonu kapatıp koltuğa çöktü. Yorgundu tabii, hem de çok. Birden her şeye öfkelenildi. "Sanki ben sizi özlemedim, çok meraklıyım hasta görümceme bakmaya, ne yapalım sokağa mı atacağız, yengen huysuz bakmıyor işte! Amcan ne yapсын?"

*

Bilgisayarda dikkatle bir şey okuyan Handan ofis telefonu çalınca birden irkildi.

Arayan sekreterdi: "Handan Hanım, Zenucan Şirketi yöneticileri geldiler, kendilerini toplantı salonuna aldım."

"Tamam teşekkürler." Güneş'e döndü. "Hadi başlıyoruz, bu davayı birazdan almış olacağız, iddiaya var mısınız?"

Güneş dosyaları yüklenirken alayla cevap verdi: "Yokum... Gittikçe daha büyük davalar almamıza alıştım artık, bunu başarı bile saymıyorum. Şirketin tüm hukuk işlerini bize bırakırlarsa belki minik bir kutlama yaparız artık."

Bu sözler karşısında keyiflenen Handan, "Ha şöyle!" dedikten sonra muzip bir sesle devam etti. "Finansçı da davetli mi bu kutlamaya?" Onun bir şey demesine fırsat vermeden dil çıkardı.

Güneş başını iki yana sallayarak güldü. "Gıcıkısın kızım sen yaaa... Hem gıcık hem delisin."

Handan onu açtığı kapıdan dışarı doğru iterken, "Ne demiş Şekspir amcamız?" diye mırıldandı. Durup etrafı kolaçan etti, Özlem ve Ertan'ın duymayacağından emin olduktan sonra tiyatral bir hareketle sözlerini sürdürdü. "Deliliğin akrabasıdır yüksek zekâ ve yalnızca ince bir duvar ayırır onları birbirinden."

Güneş arkasına dönüp kısık bir sesle, "Ama şu anda pirimiz Napolyon amca değil mi?" dedi. "Para para para..."

Handan gülümseyerek fısıldadı. "Çok haklısın, gidip pastadan payımızı alalım." Boğazını temizledi, omuzlarını dikleştirerek yürümeye başladı, Ertan ve Özlem'e başıyla selam verip kendi odasının tam karşısında bulunan kapıyı açtı, sekreterleri Yeliz'i de selamladıktan sonra toplantı salonuna girdiler.

Şirket yöneticileri Handan'ın konuşmasını ilgiyle, bazen de başlarını sallayarak dinlemeye başladılar. Toplantı departmanını ilgilendirmemesine rağmen finans müdürü de oradaydı. Güneş bir an arkadaşının ciddi ifadesine ve pür dikkat dinleyenlere baktı. Birkaç saat önce asansörde olanlar aklına gelince kahkaha atma isteğini zorlukla bastırmaya çalışırken ortağının sesini duydu.

"Konuyla ilgili araştırmayı tamamladık. Daha önce başka hukuk bürolarıyla da görüşme yaptığımız için davanın zorluğunun siz de farkındasınızdır. Karşımıza çıkan temel hukuksal problem, belediye kararının iptali gibi gözükse de bu sıradan bir idari dava niteliğinde değil. İşin diğer tarafında askeriye var ve arazi on beş milyar değerinde. 2002 yılına kadar arazinin boş bırakılması ve önceki maliklerin bu arazi üzerinde inşaat yapmamış olması sizin engeliniz gibi görünüyor." Duraksayıp bakışlarını ortağına çevirdi.

"Ancak biz bir yolunu bulduk," dedi Güneş.

Bu cümle o ana kadar ilgili ama aynı zamanda endişeli görünen şirket yöneticilerinde gözle görülür bir heyecan yarattı.

Şirketin genel müdürü Önder söze girdi: "Diğer yapılara kazanılmış hak olduğu için dokunulamayacağı ama bizim işletme için de yapı izni ve ruhsat verilemeyeceği söylenmekte. Doğrusu askeriye karşı bir dava yürüteceğimiz de aklımıza gelmemiştir."

Güneş önünde duran bir evrakı işaret etti. "Tapu kayıtlarını inceledik, askeriye birinci bölge olarak şerhi sizin başvurunuzdan sonra koymuş. Yani çok sonra uyanmışlar. Burada açık ihmalleri var. Tazminat açısından sorumlu tutulabileceklerini düşünüyoruz. Ayrıca birinci bölge sınırları

içindeyse, kamulaştırmaları gerekiyordu. Burada ciddi bir hak kaybına yol açıyorlar ve diğer işletmeler de, belediyenin imar planında görüleceği üzere birinci bölge alanı içinde bize emsal teşkil etmekte.”

Bir süre devam eden sessizliği Önder bozdu. “Doğrusu ilginç ve etkileyici bir nokta.” Şaşkınlığı sesine yansımıştı. “Askeriyenin kusuru olduğunu hiç düşünmemiştik.” Arkadaşlarına bakınca şirketin büyük hissedarlarından biri olan Salih’le göz göze geldi.

“Ciddi bir araştırma yaptığınızı anlıyorum,” dedi Salih. “Bizi size yönlendiren referanslar çok haklıymış gerçekten. Detaylara geçelim mi?”

Ozan’ın Güneş’e bakışını bir kez daha yakalayan Handan hafifçe gülümseyerek cevap verdi: “Tabii...”

*

Ayça salondaki masada ders çalışıyordu. Hafif bir tonda çalan *Willem de Fesch*’in *Trio Sonate* adlı eseri odayı huzurla dolduruyordu. Duvarlarında Güneş’in çektiği fotoğraflarla - çeşitli manzaralar, hayvanlar, portreler, eller, antika ahşap mobilyaların fotoğrafları - salonun sıcak, kendine özgü bir havası vardı.

Kestane ağacı masa oldukça eskiydi. Handan ve Güneş mezun olduktan sonra uzun süre aynı evi paylaşmışlar ve bu masayı o zamanlar para sıkıntısı çektiklerinden ötürü bit pazarından almışlardı. Bir arkadaşlarının marangoz akrabası da oldukça hesaplı şekilde bakımını yapmıştı.

Kitaplık ve televizyonun karşısında bulunan geniş kanep ve iki berjer de o zamanlardan kalmaydı. Biraz para biriktirdiklerinde Güneş’in ilk işi bunların döşemesini değiştirmek olmuştu.

Güneş’in kapıyı anahtarıyla açtığını duyan Ayça oturduğu yerden bağırdı: “Hoş geldiin.”

“Hoş bulduk! Sen ne zaman geldin?”

Ayça hem bıkkın hem alaycı bir tavırla cevap verdi. “Bilmem... Herhalde iki saat oldu ama içim dışım mikro ve makro ekonomi oldu... Öyle ki doğduğumdan beri buradayım ve bu dersi çalışıyorum sanki...”

Güneş çantasını dikkatlice vestiyere koydu ve gülümseyerek kardeşinin yanına gitti. “Şikâyet yok. Öğrencisin. Öğrencinin işi öğrenmektir.”

“Hıhı... Sen tabii çoktan kurtuldun. Nasıldı bugün? Büyük davayı aldınız mı?”

“Aldık tabii, kaçır mı?” dedi Güneş gülümseyerek. “Aman bırak şimdi davayı. Gelirken bir çocuğun fotoğrafını çektim, bayılacaksınız. Günün asıl kârı o kare benim için. Çok iyi bir an yakaladım, yine sokakta. Hayat sokakta Ayça kız, hayat sokakta!”

Ayça onun sehpaye bıraktığı fotoğraf makinesini işaret ederek merakla sordu: “Hani? Göstersene.”

Güneş oturduğu kanepeden kalktı ve etrafı toparlarken, “Sonra bakarsın şimdi uğraşamam bilgisayarla,” dedi. “Bir duş alıp çıkacağım. Handan’la Karanfil’de buluşup yemek yiyeceğiz... Sen yedin mi?”

“Aç değilim, acıkırsam ayarlarım bir şeyler, sen beni merak etme,” dedi Ayça ve alaycı tavrını sürdürdü. “Dünyanın ekonomisini düzelteceğim bu gece siz sokakta eğlenirken...”

“Ben de yorgunum aslında ama kelebeğin akli karışık biraz,” dedi bıkkın bir ses tonuyla.

“Niye? N’oldu?”

“Yok bir şey aslında.Çetin’le ve evlilikle ilgili endişeler sardı sanırım... Akli karışık...”

“Normal değil mi? İkinci evliliği bu.”

Güneş elinde bardak ve kupalarla mutfığa adımını atmışken şaşırarak kardeşine döndü. “Ay ilkinde evlilik mi diyorsun? Üç ay... Oyun gibi... Daha otuz yaşında bile değildi o zaman. Üzerinden geçmiş altı-yedi yıl... Onu sayma. Çoktan unuttu Handan o evliliği...” Elindekileri mutfak tezgâhına bırakıp salona döndü.

“Evliliği unuttu da Aydın’ın üçkâğıtçılığını unuttu mu?”

Güneş kafasını salladı. “Unutur mu hiç, hâlâ gülüyoruz yaptığına.”

İki kardeş birbirlerine baktılar ve Ayça Handan'ı taklit ederek gözlerini kısıp kibar bir sesle hafifçe bağırdı. "Hırsız adam yaaa, hırsız!"

İki kardeş önce hafifçe, sonra katıla katıla gülmeye başladı.

Güneş koridora çıktı ve kahkahasını zorlukla bastırarak seslendi: "Ben duşa gidiyorum, ortalığı çok batırma, cumartesiye kadar gelemeyecek Şükriye abla, kızı hastaymış, ona göre!"

Ayça alçak sesle söylendi. "Aman abla yaaa, bırak şu titizliği."

Güneş manalı manalı bağırdı içeriden: "Efendiim, bir şey mi dedin?"

"Tamam dedim tamam." Masaya dökülen bisküvi kırıntılarını peçeteyle toplayıp tabağa attı.

*

Handan salondan yükselen telefon sesini duydu. Bornozuna sarınarak hemen salona koştu. Arayanın Çetin olduğunu görünce açmadı, koltuğa oturup saçını kurulamaya başladı. Telefonun sesi birkaç saniye içinde kesildi.

Ev bir oda-bir salondur ama geniştir. Salonun duvarında Güneş'in çektiği birkaç fotoğraf ve *Van Gogh*'un *Ayakkabılar* adlı tablosunun bir reproduksiyonu vardı. Daha geniş olan diğer duvar ise boydan boya beyaz bir kitaplıktı ve kitapların önünde duran mumlar, birkaç tütsü, küçük heykeller, biblolar dağınık fakat renkli bir görüntü oluşturuyordu.

Salonla mutfağın ortasında bulunan üç kişilik kırmızı deri koltuk dışında oturacak hiçbir şey yoktu. Çok ziyaretçisi olursa - ki bu nadir yaşanan bir durumdu - ya yerlerdeki minderlere otururlar ya da mutfaktaki masadan birkaç sandalye alırlardı.

Televizyon da yoktu ama koltuğun arkasında bir projektör ve tam karşısındaki duvarda bulunan projeksiyon perdesiyle epey detaylı bir sinema sistemi vardı.

Handan saçını kurulamayı bırakıp müzik sistemini açtı. Kumandayı eline alıp birçok türkü, sanat müziği, caz ve rock parçadan sonra *Eric Satie*'nin *Gnossienne* adlı eserini *Daniel Varsano* ve *Philippe Entremont* performansıyla dinlemeye başladı. Müziğin sesi bir hayli yüksekti. Koltuğa oturup ayaklarını uzattı ve başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. Birkaç dakika sonra telefonun sesiyle irkilince müziği kısıtı ve telefona cevap verdi. "Alo."

Çetin sesine neşeli bir ton katarak, "Alo mu? Aşkım, canım kelimelerine n'oldu?" dedi.

Handan arkasına yaslanıp gülümsedi. "Çetin ben ne zaman bu kelimeleri kullandım?"

"Ama artık evlenmek üzereyiz, kullanmaya başlasan iyi olur," dedi Çetin neşeli tavrını koruyarak.

"Demek bu işler böyle sizin köyde. Buyur hünkârım."

İşte bu cevap Çetin'i gerçekten neşelendirdi. "Ha şöyle... N'apıyorsun? Okuldayım, dersim şimdi bitti, gelip seni alayım şöyle güzel bir yemeğe çıkalım..."

"İyi olurdu ama biz bu akşam Güneş'le sözleştik yemek için."

İçinde ani bir öfke kabarsa da Çetin kontrolünü elden bırakmadan yumuşacık bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Akşama kadar berabersiniz zaten."

"Ofiste sohbet edilmiyor ki... Biz de bu akşam buluşup dedikodu yapmaya karar verdik."

"Beni istemiyorsunuz aranızda yani?"

"Zaten seni çekiştireceğiz, işin ne senin orada?" dedi Handan gülümseyerek.

Çetin durumu kabullenerken sessizce derin bir nefes aldı. "Tamam, tamam. Aklı olan Handan-Güneş arasına girmez. Ben de eve gidip dinlenirim biraz."

"Tamam. Yarınki yemeğe dair her şey ayarlandı mı?"

"Konuştuğumuz her şeyi ayarladım canım. Bu durumda yarın akşam yemekte görüşebileceğiz."

"Evet ama sen yarın sabah arayıp Güneş'i tebrik etmeyi unutma, kimse aramazsa şüphelenebilir... Hoş hiç takmaz ya özel günleri, yine de aklına gelmesin."

"Tamam ararım, öpüyorum seni, iyi eğlenceler aşkım."

"Sağ olasıın."

*

Ankara’da soğğun insanın yüzünü kestiği bir ocak gecesiydi. Handan ve Güneş polar eşofmanları, kalın kazakları, uzun paltoları, makyajsız yüzlerini iyice kamufler ettikleri bere ve atkılarıyla Karanfil Sokak’ta geziniyorlar ve genelde olduğu gibi gülünecek bir şey bulup kendi kendilerine eğleniyorlardı.

Bir kitapçının önünde durup vitrine bakmaya başladılar, içeriden *Miserlou* parçasının akordeonla çalınmış, yavaş bir versiyonu sokağa yayılıyordu.

Handan elleri paltosunun cebinde, müziğe göre sağa sola sallanırken Güneş’e göz kırptı. “Girelim mi, şöyle bi yarım saat?”

Güneş onu kolundan çekti. “Hayır hayır hayır! Tehlikeli bölge burası bizim için! Önce aldıklarımız bir bitsin. Onları okumak da beş yıl falan sürer.”

Gülüştüler ve tekrar yürümeye başladıktan birkaç saniye sonra Handan seslendi: “Güneeeş.” “Efendim.”

“Sence bugün toplantıda Ozan Bey’in ne işi vardı?”

Güneş, “Lâ havlece,” diyerek gözlerini devirdi. “Ne bileyim ben? Belki de şirket bu şekilde çalışıyor.”

“Belki de geçen sefer seni görüp afalladığından beri şirket Ozan Bey’in gönlüne göre çalışıyor.” Sağ elini kalbine götürüp, “Gü-neş Gü-neş,” diyerek kaldırıp indirdi.

Güneş konuyu değiştirdi. “Çok üşüdüm ve acıktım... Nerede yiyelim?”

“Sen seç.”

“Tamam o zaman burası iyi,” dedi Güneş önünden geçmekte oldukları restorana girerken. Handan atkısını kulaklarına bastırarak onu takip etti.

*

Suna pijamalarıyla televizyonun karşısına oturmuş, bira içerek film seyrediyordu. Otuz yaşında, esmer, balık etli, çekik gözlü bir kadındı. Sehpadan gelen bir vızıltı duyunca cep telefonunu eline aldı ve ÇETİN ismini görünce, “Oooo, nihayet,” dedi kendi kendine ve telefonun üç kere daha çalmasını bekleyip açtı.

“Selam,” dedi Çetin kısaca.

“Selam... Hangi dağda kurt öldü?”

“Hastalıklı ilişkimize son bir gece daha ekleyelim mi diye aradım.”

Suna bir süre duraksadı. “Dur bi düşünüyüm. Son iki yıldır, beş-altı defa son gece ekledik yanılmıyorsam.”

Çetin sıkılmıştı. “Offf... Evet mi hayır mı?”

Suna uzatmadı. “Gel!”

*

Güneş lokmasını çiğnerken, “Hmmm... O kadar acıkmıştım ki...” dedi neşeyle.

Handan onun bu haline güldü. “Bu aralar kilo aldın farkındasın değil mi? Bu gidişe bi dur de istersen.”

“Şişman mıyım yani?” dedi Güneş kendine şöyle bir bakarak.

“Yani...” derken yanaklarını şişirdi Handan. “Böyle değilsin tabii ama bu gidişle olacaksın.” Coşkulu bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Kızım gel diyorum ya şu tiyatro çalışmalarına benimle. Esneme, spor, hepsini yapıyoruz bak. Tiyatro olsun diye değil spor olsun diye gel.”

“Hayır!” dedi Güneş sevimli bir ifadeyle.

“Niye?”

“Bana göre değil. Hem ben de fotoğraf çekerken bazen ne kadar çok yürüyorum biliyor musun sen?”

“Aman iyi be Güneş, Nuh dedin mi peygamber demezsin zaten...” diyen Handan ona gülümseyerek baktı.

“Hem ben uğraşlarımızın farklı olmasını çok sağlıklı buluyorum.”

“O niye o?”

“Senden kurtuluyorum ve dinleniyorum.”

Handan aman ne komik dercesine ona baktı. Garson masayı toplarken kahve istediler.

Güneş arkasına yaslanıp, “Hadi bakalım zevzekliği kesip ciddileşelim biraz,” dedi. “Nedir bu evlilik ve Çetin konusundaki düşünceli halin?”

“Tam olarak ben de bilmiyorum ama son üç aydır onu tanımadığımı hissediyorum bazen.”

“Yani evlenme kararı aldığınızdan beri mi?” diye sordu Güneş düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Handan bu sorudan sonra bir an sustu ve “Aslında evet...” dedi yüzünde şaşkın bir ifade belirirken. “Sen söyleyince fark ettim bak.”

“Peki niye böyle hissetmeye başladın, ne farklı üç aydır, yani seni rahatsız eden ne?”

“Mesela geçen hafta sonu arkadaşlarıyla yemeğe gittik ya?”

“Hııı?”

“Önce şu siyah elbisemi giymem için ısrar etti, sonra da saçlarımı topuz yapmamı istedi. Canım sıkıldı... Hadi dedim öyle seviyor önemsemedim ama sonra yeni tanıştığım iki arkadaşına durmadan mesleğimi, benimle benim çok başarılı bir hukuk büromuz olduğunu falan vurgulayıp durdu... Yerli yersiz... ” Kahvesinden bir yudum aldı. “Adamlara bir tek ‘Handan’a hayran olun!’ demediği kaldı. Ne konuşsak, allem etti kallem etti konuyu bana getirdi. O kadar rahatsız oldum ki anlatamam...” Arkadaşının yüzüne bakarak bir anda sustu.

Bu sözler üzerine Güneş şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemedi.

Handan bir çocuk gibi masum bir sesle sordu: “Böyle şeyler yapar mıydı? Yapıyordu da ben mi fark etmedim?”

Onu ilgiyle dinleyen Güneş başını iki yana salladı. “İh... Böylesine görgüsüz bir tavrına hiç şahit olmadım. İlginç... Böyle bir şey yaptığını hiç görmedim.”

Handan bir yudum su içti. “Bu yabancılaşma başka sorular getiriyor tabii aklıma.”

“Ne gibi?”

“Bu evlenme kararını annemle babamın mürüvvet görme, torun torba sahibi olma isteğiyle mi aldım yoksa kendim mi istedim diye düşünür oldum.”

Güneş kahvesinden bir yudum alıp gözlerini devirerek araya girdi. “Tahsin amcayı suçlayamam ama Emel teyzenin ince işçiliğini bilmeyen yok.”

Gülüşürlerken Handan annesini taklit ederek, “Mehveş teyzenin bir torunu oldu görme gitsin Handan, bir lokmada yersin...” dedi. “Ceren de evleniyormuş duydun mu kızım, daha yumurta kıramaz, vah vah evlilik kimlere kaldı. Ama tabii çocuk yapmanın da bir yaşı var. Kırkıktan sonra tehlikeli.” Elini kalbine götürdü. “Ama Allah’ı var şimdi, hiçbir zaman beş-altı yılın kaldı bak demez.”

Güldüler ve kahvelerini içmeye devam ederlerken, “Bilinçaltına yerleşmiş olabilir diyorsun yani?” dedi Güneş.

“Olabilir tabii...”

Güneş yumuşak bir sesle devam etti. “Handan sen tek çocuksun, tabii onların da özlemleri var ama sevmediğin biriyle evlenmeni ve mutsuz olmanı istemezler, biliyorsun.”

“Biliyorum, bilmez miyim? Annem bugün yine aradı. Tam tarih istiyor. Gelecekler, yardımsız olmaz bu işler diyor ama ben yine onu başımdan savdım, haber veririm dedim. Oysa evlilik konusu kafamda tamamen karmakarışık bir hale geldi.” Sıkıntıyla gülümsedi. “Ne yapacağım ben Güneş? Nasıl salak bir duruma soktum kendimi böyle yine, nasıl çıkacağım bu işin içinden?”

“Çetin’i sevmiyor musun? Yoksa bir bebek istemen mi itiyor seni bu evliliğe?” diye sordu Güneş biraz şaşkın biraz da üzgün bir ifadeyle.

Handan düşünceli bir şekilde ağır ağır konuştu. “Bebek isteğim önemli tabii. Sevgiye gelince... Kendimce seviyorum tabii ya da seviyordum. ama herkesin sevgi ya da aşk diye tanımladığı şey mi

bu bilmiyorum... Hatalarını görebiliyorum mesela ve hataları bana rahatsızlık veriyor şimdi. Belki de hata değildir, belki de o sadece böyle biridir ama bundan hoşlanmıyorum... O zaman ne yapacağım ya da ne yapmalıyım?”

Güneş içmekte olduğu suyu püskürtmeden zar zor yuttu. “Tam adamına sordun! Bu konuda en son ahkâm kesecek insan benim. Üç aylık bir ilişkiyi üç yılda zor atlattım, sonra da ne sevgiyle ne aşkla ilgisi olmadığını anladım biliyorsun. Bana bu konuda akıl mı sorulur? Ayrıca unutmama, aşka inanan sen değilsin benim.”

Handan gülümseyerek başını salladı. “Ay evet yaaa... Senin inanılmaz derecede duygusal olduğunu unutuyorum hep. Belki de insan sayısı kadar aşk ve sevgi çeşidi vardır?”

“Belki de. Sen, ben, o, hepimiz çok farklıyız. Sen en küçük hatada harcarsın karşıdaki erkeği.”

“Kimi harcadım be?” diye sordu Handan masum bir ifade takınarak. Arkadaşının manalı manalı gülümsediğini görünce durumu kavrayıp azıcık sesini yükseltti. “Aydın!” dedikten sonra kahkahayı bastı. “Küçük hataymış... Hırsız herif!”

Gülüşmeler kesilince Güneş boğazını temizleyerek, “Ama sana bir şey diyeyim mi?” dedi. “De!”

“O gün bana telefon açtığında söylediklerini ne zaman hatırlasam, hâlâ katıla katıla gülüyorum.” Aralarında geçen diyalogu kelimesi kelimesine tekrar etti: “Güneş, sana geliyorum ben. Ben... Ben acilen boşanıyorum, evden çıktım ve bir daha da o salağın yüzünü görmeyeceğim. / Niye Handan n’oldu böyle? Dur bi sakın ol! / Mikrop adam, ananemi çalmaya kalktı!”

Yeniden kahkahalara boğuldular.

“Dediğimi de yaptım biliyorsun, bir daha asla yüzünü görmedim.”

“İşte onu diyorum. Benim tam tersimsin sen. Bende noktalama problemi var ama sende bu hiç olmadı. Olacaklar konusunda çoğunlukla net değilsin belki ama olanlar konusunda tavrın hep net.”

“Öyleyim galiba...” Arkadaşının eline vurdu hafifçe. “Ama kendimi anlamam için en doğru soruları da hep sen soruyorsun. Bunu biliyorsun değil mi?” Bir an duraksadı. “Eskiden bir de ananem vardı.”

Bu kez Güneş onun eline hafifçe vurdu.

Bu hüzünlü birkaç saniyenin ardından Handan ellerini boynunun arkasında birleştirip gerindi. “Neyse ne! Bak Aydın’a... Adam bize bir ömürlük kahkaha bıraktı, kim bilir kaç yıl daha kahkaha atacağız bunları hatırlayıp... Üç ay müç ay, hırsız mırsız, iyi ki evlenmişim bence! Değil mi?”

Güneş gülerken sen delisin dercesine baktı arkadaşına. “Bayılıyorum bu tavrına... Seni üzen, kıran, yanlış bulduğun ne varsa böyle olumlu bir yan bulup hayatına yerleştirmene. Biliyorsun... Ben yapamıyorum.”

Handan omzunu silkti. “Hıı... Ne var bunda? Yaşanan her şey hayatımızda yerini almıştır zaten, reddetsek ne olacak ki? Yanlış olduğu ortaya çıkana kadar her şey doğrudur. Yanlışsa da bitirirsin.”

“İşte bu herkes için o kadar kolay değil.”

“Eee tabii, sen olsan hâlâ evli olurdu öyle bir hırsızla,” diyen Handan elindeki peçeteyi ona fırlattı.

Güneş peçeteyi ona geri fırlatıp gülümsedi. “Sadece evli olsam iyi, belki iki de çocuk yapardım. Niye evliliğe karşıyım sanıyorsun?”

Yemekten sonra, Karanfil’de seyyar satıcıların tezgâhlarına bakarak dolaşmaya başladılar. Üniversiteden beri burada gezmeye bayılırlardı.

İleride el falı bakan bir kadın oturuyordu. Başına toprak renginde örgü bir şal sarmıştı. Yüzü Güneş’in ilgisini çekti. Gözleri iri ve yemyeşildi. İnce yüzünün her tarafına yayılmış kırışıklıklar ve çizgiler gözlerini vurgulayıp derin bir anlam katıyordu.

Arkadaşına doğru eğilen Güneş bakışlarıyla kadını işaret etti. “Yüzü, gizli hayat haritası gibi baksana! Çektiği bütün acılar ve sıkıntılar gözleri hariç tüm yüzüne yansımış. Sence kaç yaşındadır?”

Handan omzunu silkti. “Yetmiş beş vardır rahat.”

Güneş başını salladı. “Yüzü yetmiş beş belki ama gözleri kesinlikle dokuz-on yaşında, iyi bak.”

Handan güldü. “Neler görüyorsun sen böyle yaaa, bana tarif et deseler, yaşlı bir teyze derim en çok...”

Güneş çantasından fotoğraf makinesini çıkarırken gülümsedi. “Birkaç fotoğrafınızı çekebilir miyim?”

Kadın başını salladı. “Fal baktırırsan. Atasın bi onluk, okuyayım tüm hayatını...”

“Ama ben fotoğraf çekeceğim, arkadaşım baktırsa olmaz mı?”

“Oluur...” dedi kadın.

Handan bu emrivakinin hesabını vereceksin dercesine baktı arkadaşına ve falcı kadına dönüp elini uzattı ama sataşmaya kararlıydı. “On lira çok... Beş liraya bakarsan olur.”

Kadın kafasını kaldırdı. “O zaman yarısını söylerim.”

“Kabul...”

O sırada arkadaki kafeden gelen müziğin sesi yükselip sokağa taşı. *Mobsen Namjoo*'ın *Shirin* parçası çalıyordu.

Falcı kadın kaşlarını kaldıra kaldıra, gözlerini kısa kısa Handan'ın avucuna baktı uzunca bir süre. Bu arada Güneş fotoğraf çekiyor, Handan da eli kadının avucunda yüzünü şekilden şekle sokarak poz veriyordu ona.

Kadın bir-iki dakika sonra elini bırakınca Handan şaşırarak sordu: “Eeee?”

Falcı kadın dikkatle Güneş'e baktı, önce gözünü kırpmadan, sonra da poz verir gibi hafifçe gülümseyerek. Bu sırada Güneş kadının bu değişen yüz ifadelerinin hepsini fotoğrafladı, son olarak da gülümsemesini çekti. Bu gülümsemede ani bir hüznü yakalamıştı.

Fotoğraf makinesini kapatıp çantasına koyarken Handan'la falcının yanına geçti ve “Ne gördün?” diye sordu.

Kadın çabucak cevap verdi. “Dostluk...”

“Başka?” diye sordu Handan kadın başka bir şey söylemeyince.

“Bu kadar.”

Handan paltosunun cebinden çıkardığı parayı ona uzatırken güldü. “Hoppalaaa... Bir kelimeye beş lira mı vereceğiz şimdi?”

Kadın başını sağa sola sallayarak onun elini itti. “Para istemem... Benden olsun.”

“Aaa olmaz... Hayatta kabul etmem.” Güneş'e göz kırpıp alaycı bir tonla sözlerini sürdürdü. “Bize büyük bir sır verdin, beş lirayı hak ettin, teşekkür ederiz.” Kadının ciddiyetini fark edince gülmeyi kesti.

“Fotoğraflar için çok teşekkür ederim,” dedi Güneş gülümseyerek.

Kadın başını öne doğru eğdi. “Yolun açık olsun be kızım. Yolun ışık olsun.”

Güneş tekrar gülümsedi. “Ne kadar güzel bir dilek bu böyle, tekrar teşekkür ederim her şey için,” dedikten sonra dönüp arkadaşının koluna girdi.

Kadının yanından uzaklaşırlarken, “Tuhaf bir kadın, sence de öyle değil mi?” dedi Handan.

“Bilmem...” dedi Güneş omuz silkererek. “Ama iyi bir portre çalışması oldu benim için. Çok değişik ifadeler oluştu yüzünde. Bakalım nasıl çıkacak fotoğrafları.”

Falcı kadın arkalarından bakarken parayı avucunda buruşturdu. Gözleri dolmuştu.

*

Ayça otobüs garında bir kafede oturmuş çay içerken telefonu çaldı.. Arayan Handan'dı. “Merhaba Handan abla.”

“Merhaba canım, gelmedi mi daha Münevver teyze?”

“Yok daha gelmedi, on-on beş dakikası var, sen n'aptın, orada durum nasıl?”

“Merak etme her şey planladığımız gibi ama var ya şu ablan bi inat bi inat, göbeğim çatladı ikna edene kadar...”

Ayça gülümsedi. “Bilmem mi?”

Handan Güneş'i taklit ederek konuşmaya devam etti. "Ne gerek var Handan... Kolye almışsın ya yeter. Ne güzel işte bak Ayça sabah sarılıp kutladı. Birçok arkadaşım aradı. Çetin de aradı. Ne gereği var gece bir daha yemeğe çıkmanın, daha dün gece beraberdik. Şükriye abla gelemiyor bu ara temizliğe, evi toparlamam gerek. Ayrıca sen Çetin'le mobilyacıya gidip alışveriş yapsana..." Gülümsedi. "İyyy iyyy, baydı beni! Daha neler neler... Bin dereden su getirdi."

"Hakikaten sevmez kutlamaları ama otuz beş özel, yolun yarısı, yaşlanıyorsunuz!" diyen Ayça kahkaha attı.

Fakat Handan oldukça ciddiydi. "Canım biz bu yaşlara 'olgunluk başlangıcı' diyoruz kendi aramızda."

"Hahaha... Evde mi şimdi?"

"Evet giyinip süslenmeye gitti eve, tabii beni kandırmadıysa. Bana geçecek oradan, ben de şimdi çıkıyorum ofisten."

"Hadi bakalım." O sırada otobüsü gördü. "Hah otobüs de geldi, ben kapatıyorum, akşama görüşürüz."

"Görüşürüz."

*

Handan ve Güneş bir-iki kadeh şarap içeceklerini düşünerek mekâna taksiyle gitmeye karar vermişlerdi. Handan onun birazdan annesini görünce ne kadar sevineceğini düşünüyordu; çok sevdiği Münevver teyzeyi en az onun kadar özlemişti.

Güneş hafif makyajlıydı, ruj bile sürmüştü ki zaten büyük olaylara sakladığı tek bir ruju vardı. Handan, arkadaşının paltosunun içinden görünen kıyafetine baktı. Kolsuz, dümdüz, siyah ve dizinin hemen üstünde bir gece elbisesiydi bu. Boynunu ve köprücük kemiğinin bir kısmını açıkta bırakan yuvarlak yaka kesimi çok şıktı. Ona bu elbiseyi aldırana kadar göbeğinin çatladığını dün gibi anımsıyordu.

Önceki yıl işler büyümeye başladığında oldukça pahalı restoranlarda iş yemeklerine katılmaya başlamışlardı. Güneş birkaç kez kot pantolon ve gömlekle gelmiş, sonra da kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı.

Tanıştıklarından beri birbirlerinin giyim tarzına karışmazlar, aslında ilgilenmezlerdi bile. Güneş ona arada bir 'süslü' derdi, Handan da ona 'pıraçal' ve kendi aralarında eğlenirlerdi. Fakat Güneş kendini bu gibi ortamlarda gergin hissediyordu. Sonunda kaçınılmaz tartışma gerçekleşmişti.

"Uymuyorum ben oraya, sevmiyorum da ayrıca orada bulunmayı," demişti Güneş. "Sadece sen gitsen n' olur sanki?"

"Olmaz efendim," diye cevap vermişti Handan. "Ortağız kızım biz ortak, hâlâ kafana yerleşmedi herhalde. İnsanların söylediği bir şeyi, herhangi bir noktayı kaçırırım, şu olur bu olur, sev sevme geleceksin! Kafanı bozan kıyafetse, gidip alalım abartılı olmayan bir-iki gece kıyafeti ama öyle ya da böyle benimle geleceksin."

Güneş çaresiz kabul etmişti ve aynı hafta sonu alışverişe çıkmışlardı. Gündüz toplantıları, gece toplantıları ve yemekler için birkaç kıyafet seçene kadar neredeyse tüm günü harcamışlardı çünkü onun tüyü bunun boncuğu var deyip hiçbir şey beğenememişti Güneş.

"Hatırlıyorsun değil mi bu elbiseyi alırken bana çektiydiklerini?" diye sordu Handan arkadaşına gülümseyerek.

"Evet canım hatırlıyorum, çok çektiyim sana evet. Konuyu değiştirme! Evde kalsaydık n' olurdu? Bazen gerçekten çok inatçı oluyorsun!"

"Hahaha... Ben mi inatçıyım? Alt tarafı bir yemek yiyeceğiz bütün gün vıdı vıdı edip durdun!"

"Bence evde de gayet güzel bir akşam geçirebilirdik."

"Ayça ders çalışıyor, senin ev olmazdı, ben de bu yorgunluğa ziyafet hazırlayamazdım canım."

"Pizza söyledik ne var?" diyerek arkasına yaslandı Güneş.

"Hayır yani iki akşamdır dışarıdayız, zaten tüm gün yoruluyoruz. Ben bu akşam biraz evi toparlayacaktım. Her yer battı."

“Doğum gününde?”

“Aman ne mühim!”

“Mühim tabii, anlat bakalım kimler kutladı?”

Güneş gülümsedi. “Kimlerin aradığını biliyorsun. Facebook’ta da en az on kişi kutlamış. Yeter...”

“Bak güzelim, şunu bi öğrenemedin, biz kendimize ne kadar değer verirsek başkaları da bize o kadar değer verir.”

“Şimdi biz, şu anda bana değer mi veriyoruz?” dedi Güneş alaycı bir ses tonuyla.

“Yanlış... Sen değil ben sana değer vermeye çalışıyorum, hem de tüm o laflarına rağmen! Sor bi niye?”

“Çünkü beni seviyorsun...”

“Seviyorum da sebep bu değil.”

Güneş gözlerini devirerek sordu: “Ne pekiiii?”

“Çok iyiyim de ondan...” dedi Handan çenesini havaya dikerek.

Güneş kafasını yana eğerek güldü.

Bu sırada restorana vardılar. İçeri girerlerken Handan konuşmaya devam ediyordu. “Bak senin için oyun provasını ektim, değerimi bil.”

“Ben de *Norah Jones* dinleyerek evi temizlemedim... Sen de benim değerimi bil.”

Paltolarını vestiyere bıraktılar. “Gel bak burayı çok seveceksin, çok güzel fasıl varmış.”

*

Pencere kenarındaki büyük masada Çetin, Münevver Hanım, Ayça, biri erkek ikisi kadın olmak üzere Handan ve Güneş’in üniversite yıllarından üç arkadaşı vardı. Seda, Nihal ve Gürcan. Nihal ve Gürcan evliydi.

Restoranın içinde ilerlerken kendisine hazırlanan masayı, eski arkadaşlarını ve annesini gören Güneş’in yüzü mutlulukla ışıldadı. Masaya yaklaşırken Handan’a döndü ve sen yok musuuun ifadesini takınarak başını salladı. Handan ise ona keyifle gülümseyerek karşılık verdi.

Masaya vardıklarında herkes birbiriyle kucaklaşıp öpüştü, Güneş tebrikleri kabul edip teşekkür ederken yerlerine oturdular. Canlı fasıl grubu *Ab Bu Gönül Şarkıları* adlı parçayı söylemeye başladığı sırada garsonlar üzeri mumlarla dolu büyük bir pasta getirdiler.

Hediyeleri açma faslından sonra, herkes ikili ve üçlü şekilde ayrı ayrı sohbet ederek yemek yiyor, arada fasıl grubuna eşlik ediyordu.

“Akşamları da yemekten sonra ilaçlarını veriyorum, zaten hemen uyuyor, bakalım tahlillerinde ne çıkacak ama eskiye nazaran daha iyi, çok şükür,” dedi Münevver.

Güneş yüzünü buruşturdu. “Amcamın yardım edememesi çok kötü, her şey sana kalıyor, anne gel inat etme bir yardımcı tutalım sana.”

“Kızım ne yapacak yardımcı bana? Ben hallediyorum, biraz yoruluyorum ama olacak o kadar, yok bi şikâyetim sen sıkma canını...”

Güneş annesinin inadına yenik düşmüş halde başını sallayarak ona sevgiyle baktı.

Seda, Nihal ve Gürcan, Çetin’le Handan’ın karşısında oturuyordu. Seda ve Ayça ayrı bir sohbetteydi. Nihal Handan’la Çetin’e bakarak konuştu: “Bizde durumlar böyle işte, biraz da sizden bahsedelim. Tam tarih ne zaman? Belli olmadı mı daha?”

Çetin hemen atıldı. “Şubat sonu Mart başı gibi düşünüyoruz... Yoğun çalışıyoruz, özellikle de Handan. Bu ara doğru dürüst görüşemiyoruz bile.” Gülümseyerek Handan’a baktı. “Değil mi canım?”

Handan ona bir bakış attıktan sonra, “Doğru.” dedi. “İşler son iki-üç haftadır epey yoğun, muhtemelen yaz aylarına erteleyeceğiz düğünü.”

Çetin zoraki bir şekilde gülümsedi. “Öyle mi? Bu düşüncenden bana da bahsedecek miydin canım?”

“Bozulma hemen, sonra konuşuruz etraflica, bak eşya bakmaya bile gidecek zaman yok.”

Çetin, Nihal ve Gürcan’a dönüp bıkkın bir ifadeyle söylendi. “Duyduğunuz gibi henüz eşyaları alamadık.”

Fasıl heyetinin *Gülşen-i Hüsnüne Kimler Varıyor* adlı eseri çalmaya başladığını duyan Handan neşeyle şarkıya eşlik etmeye başladı. “Çok severim ben bu şarkıyı... Gülşenime ne de yakıştırdı!”

O sırada Ayça Handan’a göz kırptı ve masadakilerin dikkatini çekmek için bıçağını birkaç defa hafifçe kadehine vurdu. “Herkes beni dinlesin! Şimdiiii... Gecenin sürprizi...”

Herkes dikkat kesilip ne dediğini duymaya çalıştı.

“Handan ablanın ablama otuz beşinci yaş günü hediyesi... Handan abla?”

Handan çantasına uzanırken Güneş utanıp sıkılarak elini boynundaki otantik kolyeye götürdü. “Handan bana verdi hediyesini ofiste bugün.” Masadaki herkesin görmesi için kolyeyi işaret etti. “Bakın ne kadar güzel...” Yardım ister gibi çaresizce baktı arkadaşına. “Handan?”

Handan çantasından bir zarf çıkarıp, “O da hoş tabii,” dedi. “Ama ben bu kez otuz beş şerefine, şimdiye kadar kurduğumuz...” Duraksayıp diğerlerine gülümsedi. “Ki binlercesini kurduk bilirsiniz...” Herkes gülümseyerek başını salladı. “En güzel ve en imkânsız görünen hayallerden birini gerçekleştirmek istedim. Bence vakti geldi Güneşim.” Elindeki zarfı ona uzatırken coşkuyla sözlerini sürdürdü. “Prag’a gidiyoruuuz! Hem de beş günlüğüne!”

Güneş mahcup ve şaşkın bir halde zarfı açıp biletlere baktı. “Ama bu gelecek çarşamba, o kadar çok işimiz var ki, davaları...”

“Ben her şeyi ayarladım canım sen hiiiç merak etme!” diyerek araya girdi Handan.

Masada herkesin keyfi yerindeydi. Handan gülümseyerek Çetin’e döndü, adam gülümsemeye çalıştı.

Güneş ikisine döndü. “Ama düğün hazırlıklarınız...”

Çetin araya girdi. “Güneşcim, şu hediye nin keyfini çıkar sana sen!” Gülümsedi. “Zaten gelin hanım yavaştan alıyor.” Sitemkâr bir ifadeyle Handan’a döndü. “Muhtemelen düğün yaza.”

Handan bu sözleri umursamaksızın, “Çetin ayarladı her şeyi Güneşim,” dedi. “Konaklama, gezi programını falan... O da çok istiyor gitmemizi, hadi artık huysuzlanma!”

Güneş biraz rahatlamıştı. “Deli kelebek! Çok büyük sürpriz oldu hakikaten... Vay beee! Kafka’nın memleketine gidiyoruz ha?” Kendine hayret eder bir tavırla gülümsedi. “Sevindim valla. Sana bol tiyatro, bana bol bol sokak, bina, insan... Hayal diyarımız!” Birden Ayça’ya döndü ciddileşerek. “E sen yalnız n’apacaksın?”

Ayça gözlerini devirerek, “Ayyy ablaaa!” dedi ve diğerlerine döndü. “Evet, n’apcam ben şimdi? Altımı kim temizleyecek şimdi benim, kim emzirecek sabahları?”

Gülüştüler. Münevver kızlarının didişmesini sevgiyle seyrediyordu.

*

Özlem ve Ertan bilgisayarlarında çalışırken Güneş ikisinin arasında mekik dokuyordu. Ertan’ın başına dikilip sordu: “Dava günleri tamam mı şimdi? Hepsini kaydettiniz mi?”

“Evet hepsi tamam,” dedi Özlem.

“Gözünüz arkada kalmasın, keyfini çıkarın Güneş Hanım,” dedi Ertan başıyla onaylayarak.

Güneş kendi hâline güldü. “Pimpirikli olmak başa bela!” Odasına geçerken tekrar etti: “Pazartesi tüm gün adliyedeyim ama Salı bir daha kontrol ederiz, hadi çıkalım artık geç oldu. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar.” Odaya girdiğinde Handan’ın bilgisayarda çalıştığını gördü ve montunu alırken telaşla konuştu. “Ben kulübe toplantıya gidiyorum, Rusya’dan bir fotoğraf sanatçısı da katılacakmış bugün, senin program ne?”

“Çetin’le yemeğe, oradan da sinemaya gideceğiz.”

“Eşya bakmayacak mısınız?”

Handan hayır anlamında kafasını salladı. “Konuştuk dün, Prag’dan dönünce yavaş yavaş halledeceğiz.”

“İkna ettin yani? Sen yok musun?”

Handan güldü. “Varım tabii... Yarın n’apıyorsun?”

Güneş esnedi. “Öğlene kadar uyuyacağım, çok yorulduğum bu hafta. Senin yüzünden.”

“Öğleden sonra oyunu izlemeye gelir misin? İlk açık prova.”

“Maalesef kelebek, bensiz uçacaksın bu sefer. Şükriye abla aradı bugün, yarın da temizliğe gelemiyor, kızı iyileşememiş ve ev berbat durumda, temizlemezsem kurtlanacağız.”

“Ayça ile bitirirsiniz birkaç saatte, abartma.”

“Ayça’nın da sınavı varmış okula gidecekmiş arkadaşlarıyla çalışmaya. Bütün gün yokum bırak dağınık kalsın dedi.”

“Bak şöyle yapalım, sen benimle gel, akşamüzeri beraber dönüp temizleriz.” Çözümü müthiş bulduğu belliydi. “Nasıl fikir?”

Güneş montunu giyip çantasını sol omzundan çapraz olarak taktı ve şöyle bir düşündükten sonra, “Yok anacım, çamaşır, ütü, cam, kapı... İş çok. Ben yaparım yavaş yavaş.” dedi ve gülümseyerek sözlerini sürdürdü. “Prag’a bir de ev işi götürmeyeyim kafamda. Sen git tiyatroya, dönüşte uğrar yemeği yaparsın... Öpüldün, hadi ben kaçtım.”

“E iyi bari, ben de hazırlanayım yavaş yavaş, Ayça’ya selam söyle.”

Güneş kapıdan çıkarken bağırdı: “Sen de Çetin’e!”

*

Güneş uyuyordu, başucundaki sehpanın üstünde duran cep telefonu çalmaya başlayınca gözlerini açmadan cevapladı. “Alooo?”

Arayan Handan’dı. “Uyuyor muydun? Hâlâ?”

“Hıhı...” diye mırıldandı Güneş uyku sersemi. “Hem de ne güzel uyuyordum, saat kaç?”

“Kızım öğlen oldu... Ben kahvaltı ettim, en az iki saat çalıştım, şimdi de provaya geçiyorum ama sen hâlâ uyuyorsun, kalk! O pis evde nasıl uyuyorsun?” diyerek güldü Handan.

Güneş banyoya giderken, “Valla doğru söylüyorsun kalkıp işe koyulayım, sana da iyi şanslar,” dedi.

“Sağ olası, her zamanki gibi ezberim tam değil gibi geliyor, inşallah takılmam.”

“Takılmazsın takılmazsın. Hadi baş baş, çıkışta gelersin..”

“Baş baaaş.”

*

Ayça ders çalışmaya ara verip yemek yemek için arkadaşlarıyla kantine inmişti. Herkes ne yiyeceğini tartışırken ablasını aramaya karar verdi.

Güneş *Norah Jones* dinleyerek salonun camlarını siliyordu. Cep telefonunun eşofman cebinde titrediğini hissedince elektrik süpürgesinin üzerinden atlayıp müziği kısıtı. “Efendim! Ekonomist prenses!”

Ayça bu sözlerden hoşlanmıştı. “Haha... Bir sitem mi seziyorum?”

“Evet canım,” dedi Güneş sesine kızgın bir ton katmaya çalışarak. “İnsan bari yatağını doğru düzgün toplar.”

“Ya ablaaa, sınavlar bitsin söz hep ben yapacağım işleri.”

“Hııı, tabii tabii...” diye söylendi Güneş. “N’oldu, niye aradın?”

“Hiiiç öyle bir sesini duymayım dedim.”

“Akşama Handan gelip yapacak yemeği, çok geç kalma.”

“Yaşasın! İki film birden’ gecesi yapar mıyız, nasılsa yarın pazar?”

“Bakarız akşamki duruma göre.”

“Tamam ablaların kraliçesi, öptüm seni, yorma kendini.”

Güneş kafasını iki yana sallayarak güldü. “Ben de öptüm, iyi çalışmalar.” Tekrar açtı müziğin sesini ve şarkıyı mırıldanarak işine döndü.

*

Salon tertemiz olmuştu ve Güneş merdivene çıkmış tül takıyordu. Yarısından çoğunu taktığında omzunun acısıyla alındaki teri silip merdivenden indi ve mutfığa geçip su içti. *Norah Jones*'un albümü çalmaya devam ediyordu. Çok seviyordu bu kadının sesini de şarkılarını da. Dans ederek mutfaktan salona geçti.

Tam merdivene çıkacağı sırada mesaj sesini duyunca telefonunu cebinden çıkarıp baktı. Handan'dandı: **Ozan Bey aradı. Pazartesi bir başka işi görüşmek için bizimle yemek yemek istiyor. Yersen :)))**

Kafasını sallayarak gülümseyen Güneş telefonu sehpaye bırakıp tüle baktı. Terlememek için eşofman üstünü çıkarırken Ozan'ın bakışını anımsadı ve içi şöyle bir esnedi. Acaba Ozan ondan gerçekten hoşlanıyor muydu? Olabilir mi, diye düşündü. Sonra yüksek sesle söylendi: "Yok be, Handan kendi kendine gelin güvey oluyor."

Eşofman cebinden perde kilidini çıkarıp merdivene tırmandı. İçi birden neşeyle doldu ve tülü takarken çalan *Norah Jones*'un *Sunrise* adlı parçasını mırıldanmaya başladı. Avucunda perde kilidiyle halkaları geçirmekte zorlanınca kilidi dişlerinin arasına aldı.

Birkaç saniye sonra feci bir şekilde öksürdü ve dengesini kaybedip merdivenden düştü. Yerde yatarken şarkı devam ediyordu:

Sunrise sunrise (Gündoğumu gündoğumu)

Looks like morning in your eyes (Sanki sabah gözlerindeymiş gibi)